

РЕШЕНИЕ

№ 6241

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12135** по описа за **2025** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. С Решение № 1266/03.04.2025г., постановено по НАХД № 12239/2024г. по описа на Софийски районен съд, е потвърден Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 7319409, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП на Е. С. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. Решението е обжалвано от наказаното лице като с доводи неправилно приложение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения се моли за отмяната му и за отмяна на потвърдения с него ЕФ, в условията на евентуалност делото да бъде върнато на долната инстанция за ново разглеждане от друг състав на съда. Като нарушение на материалния закон се сочи, че с обжалваното решение е потвърден ЕФ, издаден въз основа на фактически и правни предпоставки, установени като незаконосъобразни от Върховния административен съд – липса на генерален план за организация на движението. След като организацията на движението, въз основа на която е издаден процесният ЕФ била незаконосъобразна, то и самият фиш и решението, което го потвърждава били незаконосъобразни. Процесуалното нарушение, твърдяно в касационната жалба било постановяването на съдебния акт при непълнота на доказателствата – съдът не взел предвид правната сила на окончателното определение на ВАС, констатиращо липса на действащ ГПОД. Последното освен това, сочело на необоснованост на атакувания съдебен акт. Претендира се присъждане на разноски за двете съдебни инстанции. В съдебно заседание

жалбата се поддържа чрез адв.С..

Ответникът по касационната жалба, редовно и своевременно призован, не се представлява. В писмен отговор по жалбата мотивира становище за нейната неоснователност. Изложените аргументи за липса на ГПОД намира за неотнормими. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност заявява възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 12.04.2023г. в 17.11ч. в [населено място], по [улица]до № 326, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път с мобилна система за видеоконтрол „CORDON M2“ с радар № MD1193 била засечена скорост на движение на МПС марка и модел „Х. ЦР В“ с рег. [рег.номер на МПС] , от 77 км/ч (след отчитане на допустима грешка в полеви условия) при ограничение на скоростта от 50 км/ч в населено място, т.е. превишение на скоростта от 27 км/ч. Автоматизираното техническо средство „CORDON M2“ и по-конкретно радар № MD 1193 е преминало периодична техническа проверка на 14.03.2023 г., като срокът на валидност на проверката е една година.

Към 12.04.2023г. собственик на горепосочения автомобил бил касаторът Е. С. М. Въз основа на тези данни и предвид начина на установяване на нарушението, на основание чл.189, ал.4 от ЗДвП бил издаден ЕФ серия К № 7319409, с който на собственика на МПС Е. С. М. на основание чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП било наложено наказание глоба в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Въз основа на тези фактически установявания решаващият съд обосновал извод за законосъобразност на ЕФ.

Решението е правилно. Изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло и съдът препраща към тях на основание чл.221, ал.2 АПК.

По отношение наведените с жалбата касационни основания и изложените съображения в подкрепа на твърдението, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и е необосновано, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗДвП гласи, че при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство от категорията на процесното е забранено да превишава скорост от 50 км/ч в населено място. Според ал.2 на с.р., когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак.

В конкретния случай административнонаказателната отговорност на наказаното лице е ангажирана именно за нарушение по ал.1 на чл.21 ЗДвП – т.е. за нарушение на общо въведеното правило за ограничение на скоростта на движение в населено място на 50 км/ч, в който случай по арг. от ал.2 на чл.21 не се изисква поставяне на пътен знак. Такъв, съгласно тази норма, е необходим само в случай, че разрешената скорост на движение е различна от общо установената, независимо дали по-висока или по-ниска.

Предвид така очертаната правна рамка на нарушението, дали е налице действащ генерален план за организация на движението на територията на Столична община, е ирелевантно за правния спор и изложените в тази насока доводи в касационната жалба са без значение за неговото разрешаване.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от касатора касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер от 130 лева/66,47 евро, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1266/03.04.2025г., постановено по НАХД № 12239/2024г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Е. С. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66,47 евро /130 лева/, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.